

Baán Tibor
ELÉGIA

Hímzett papucsában a múltnak jönnek, jődögélnek
 elfeledett lányok, volt szeretők. Kísérteni jönnek,
 lámpásuk a hold. Pilláidat az álom méze ragasztja.
 Jönnek, hajolnak fölibéd s te nem láthatod arcuk...
 Szirombokájú látogatóid nagy szemeit...
 Jönnek hosszú menetben s elhaladva ágyad előtt
 már kanyarodnak is vissza, mert oly idegen vagy -
 szinte ijesztő... Almaid parkjában üldögélsz.
 Ki tudja, mire vársz? Virágcsokor hervad kezekben.
 Fakul, mint körülötted a park, ez a tiednél
 hatalmasabb csokor... A toronyóra áll,
 akár a szíved. Csak álmodod, hogy élsz...
 Szobád halotti kamra már. Melletted,
 mintha áldozati étek drága edényei: csészék,
 bögrék és poharak. S ami feketedik bennük: tegnapi,
 tegnapelőtti s még régebbi hamuizú kávék üledéke.

CSAK AZ EGYIK

gonosz idők ne reménykedj Héraklész
 a villamosok Zeusz fejében megálltak
 az útságárus próbára teszi türelmed
 tégy amit tenned kell vár a lernói hidra
 kilenc feje közül csak az egyik
 mutatja a pontos időt de a többi
 késik vagy siet tégy amit tenned kell
 méregbe mártott nyilaid átvérzik a levegőt
 csupa seb az öregséget kikerülni nincs mód
 gonosz idők ne reménykedj Héraklész

